

JEDEN ZA VŠECHNY A VŠICHNI ZA JEDNOHO

První čtení: Kol 3:1-4

Pojďme se podívat na další část toho, co nám zanechal apoštol Pavel. Ve Filipským 1:27-2:11 čteme:

27 Jenom ved'te život hodný Kristova evangelia, abych viděl, až přijdu, nebo nepřijdu-li, abych slyšel, že zakotveni v jednom Duchu vedete jednou myslí zápas ve víře v evangelium 28 a v ničem se nestrachujete protivníků. Jim je to předzvěst zahynutí, vám však spasení, a to od Boha. 29 Neboť vám je z milosti dáno netoliko v Krista věřit, ale pro něho i trpět; 30 vedete týž zápas, jaký jste u mne viděli a o jakém nyní slyšíte.

1 Je-li možno povzbudit v Kristu, je-li možno posílit láskou, je-li jaké společenství Ducha, je-li jaký soucit a slitování: 2 dovršte mou radost a buďte stejné myslí, mějte stejnou lásku, buďte jedné duše, jednoho smýšlení, 3 v ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe; 4 každý ať má na myslí to, co slouží druhým, ne jen jemu. 5 Necht' je mezi vámi takové smýšlení, jako v Kristu Ježíši: 6 Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, 7 nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka 8 se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. 9 Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, 10 aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí – 11 a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán.

Připomínám, že dopis Pavel napsal z vězení. Když je člověk ve vězení, je rád, když má nějakou podporu, když na něj někdo myslí, když ho povzbuzuje. Ti, kdo jsou ve vězení, se do jisté míry sytí nadějí, že na ně někdo „tam venku“ počká.

Ale jak jsme četli, je to právě Pavel, který myslí víc na druhé, než sám na sebe a povzbuzuje jejich víru a růst.

- ***V čem, podle Vás, spočívá Pavlovo tajemství?***

Mám za to, že Pavlova víra byla velice realistická. Uvědomoval si, že je to zápas, který se odehrává především v duchovním světě, je to boj o naší mysl, ale zároveň se projevuje ve světě fyzickém – tyto dva světy jsou i nejsou odděleny. V čem jsou odděleny a v čem spojeny? Svět duchovní, přesto že je zcela reálný, není viditelný.

Ocitáme se v něm díky poznání – buď špatnému (různé okultní praktiky) nebo správnému, skrze poznání a vedení Ducha svatého. Duchovní svět se projevuje ve světě hmotném, viditelném. Například díky našemu tělu můžeme prakticky okusit, co znamená láska, nebo vůle, nebo nenávisť nebo závist.

1) Přijmeme to, že potřebujeme stát společně, protože náš život víry je zápasem a přináší i utrpení.

Skutky apoštolů, jejich dopisy, dopisy pozdějších vedoucích církve, stejně jako celé dějiny křesťanství nám říkají, že utrpení je běžnou zkušeností křesťanova života. Nevyhýbá se nám utrpení, kterým procházejí lidé nevěřící (i my jsme nemocní, i my ztrácím někoho drahého), navíc trpíme pro svoji víru (někdy jen pohrdáním a výsměchem, jindy otevřenou nenávisť či pronásledováním).

Pavel je přesvědčen o tom, že abychom mohli obstát, potřebujeme v tom stát společně, pevně spojeni „v jednom Duchu“ a jednat „jednou myslí“.

Možná se Vám vybaví slavné heslo Třech mušketýrů: **Jeden za všechny a všichni za jednoho!** Myslím, že se to dost dobře dá vztáhnout i na nás.

Proč je tolik potřebné „stát spolu“? Protože Vám to umožní postavit se strachu, postavit se ponížení, protože se můžete o sebe opřít a společně se můžete opřít o Boha, v něhož věříte.

Vzpomněl jsem si na zkušenost jednoho vězně. Dostal se do vězení, kde byly velké cely s mnoha lidmi. A záchody byly uprostřed té místnosti. Ten vězeň, když se na celu dostal, byl vystresovaný a chtělo se mu na velkou. Dlouho se nemohl odhodlat. Napadalo ho: Co když se mu budou ostatní smát, co když se stane něco horšího? Jenže nastala minuta pravdy a on prostě musel, doběhl na poslední chvíli k míse, bleskově usedl a najednou si uvědomil, jak muži z jeho okolí se k němu začínají hrozivě blížit. Když byli před ním, otočili se a vytvořili před ním bariéru, aby mu zajistili soukromí. Tento muž zcela prakticky poznal, co to znamená „být spolu v soužení“, poznal sílu mužského společenství.

Každý z nás ví, jak je těžké obstát ve vztazích. Ti, kdo jsou v manželství, nebo v rodinách (ať už jako rodiče, prarodiče či děti) vědí, jak moc je to těžké. Stačí několik měsíců na to, abyste poznali všechny negativní vlastnosti toho druhého. Na druhou stranu po mnoha letech můžete zjistit, že toho druhého vlastně téměř neznáte. Okusit zkušenost „být jedné duše, jednoho smýšlení“ je velice vzácné. Děje se to většinou v okamžicích sdílené radosti, nebo sdílené bolesti. Ale může se to dít i díky společnému zakotvení: **„Necht' je mezi vámi takové smýšlení, jako je v Kristu Ježíši“.**

- *Vzpomeneš si na situaci, kdy jsi v něčem byl „společně“ s někým druhým, a pomohlo ti to?*

2) **Přijměme to, že vztahu k druhému by mělo jít víc o druhého než o nás samotné.**

Každý člověk má velkou cenu – je totiž obrazem Božím. Ke každému Bůh přistupuje stejně – s nabídkou odpuštění a milosti.

Možná nás napadá – ale co spravedlivý Boží hněv a soud, jak je to s nimi? Domnívám se, že je to podobné jako s Havlovou amnestií před skoro 30 lety. Ten, kdo jí porozuměl jako druhé šanci, šanci začít znovu a lépe, přivlastnil si ji a usiloval o lepší život. Ten, kdo ji nepřijal, odmítl vnitřní proměnu, pokračoval tam, kde byl před uvězněním, na toho pak dopadl hněv společnosti a spravedlivý soud.

Protože má každý člověk velkou cenu, měli bychom tak k druhým přistupovat. A vím, jak je to těžké, když se někdy chovají jako hlupáci, nebo rovnou pitomci.

- *Jak na nás nahlízejí druzí, když se jako hlupáci nebo pitomci chováme my, co myslíte?*

Společenství Božího lidu, církve, je zvláštní tím, že jsou do něj povoláváni lidé různého věku, z různých sociálních vrstev, různého vzdělání, různých etnik a ras. Je to partička, kterou byste si sami nejspíš nevybrali – nakonec od toho máme jiné partičky: fotbalisty, včelaře, zahrádkáře, golfisty, motorkáře...

Jenže my navíc patříme k církvi, k těm, které povolal Bůh. **Nepřistupujme tedy k druhým s předsudky. Nesmýšlejme o sobě výš, než o druhých** – což platí nejenom pro naše společenství, nýbrž i pro ostatní křesťany ve městě, v zemi. Možná se nám na druhých něco nezdá – jejich chování, nebo názory. Možná máme i pravdu (a někdy ji nemáme), ale dejme druhým čas ke změně, jako ho my sami od Boha dostáváme.

3) **Přijměme to, že nemusíme lpět na svých výsadách a postavení.**

Verše 6-11, což je nádherný hymnus o Ježíši, nám ukazují na to, jak „dobře být spolu“. **Jednoduše nelpět na svých právech či výsadách.** To ukazuje na skutečnou dospělost. Jednoduchý příklad: spící maminku probudí nářek novorozence. Může si říct: „*Mám právo se konečně vyspat, už jsem k němu v noci stávala čtyřikrát, abych ho nakrmila a přebalila.*“ Jenže skutečná maminka znovu vstane, aby se přesvědčila, že ten uplakaný a pro ni tak vzácný křehký balíček je v pořádku. Kojenec potřebuje péči, maminka je dospělá.

Matka zná svou **totožnost** – je ženou matkou; zná své **poslání** – péče o miminko; zná své **povolání** – k dospělosti dovést tohoto malého křiklouna.

I Ježíš znal svou **totožnost**: syn Boha a člověka.

Znal své **poslání**: stát se pro lidi služebníkem, projít utrpením, a nakonec pro nás zemřít na kříži.

Znal své **povolání**: stát se naším průvodcem a učinit nás svým následovatelem.

- *Jsem ochoten se zříci něčeho, na co mám nárok, pro druhého, aniž bych mu to vyčítal či měl za zlé?*
- *Jsem ochoten se zříci svého práva, výsad, vymožeností pro to, abych druhým mohl zvěstovat evangelium?*

Dostávám se k poslednímu bodu.

4) Přijměme svobodu být služebníky.

Význam slova „služebník“ v sedmém verši ve skutečnosti znamená „otrok“. Otrok je ten, kdo bez nároku na odměnu nebo dobré zacházení vykoná to, co mu nařídí, nebo co je potřeba. **A to přesně udělal Ježíš, vykonal to, co bylo potřeba a naplnil to, co nařizoval Zákon.** Sám se ponížil do role otroka proto, abychom se my stali svobodnými. Nechal na sebe dopadnout spravedlivý trest Zákona proto, aby na nás mohlo dopadnout požehnání Boží milosti.

- *Jak moc jsem ochoten se pro dobro druhých ponížit?*

Nedávno jsem si opět připomněl moudrou modlitbu Anonymních alkoholiků, která ke mně promlouvá, když mě dostihují má současná či minulá selhání. Ti, kteří byli otroky alkoholu se jako patroni v jistém smyslu stávají otroky zápasících. Jsou jim k dispozici a pomáhají jim zvítězit nad tímto démonem. Sami prošli stejným utrpením, zápasem a bolestí, někdy i ztrátou rodiny, proto mohou druhým tak účinně pomoci. Jejich modlitbou bych dnes rád zakončil:

Bože, dej mi pokoj přijmout to, co sám nikdy nemohu změnit; odvahu změnit to, co změnit mohu a moudrost tyto věci rozeznat.

Ámen.

Petr Plaňanský (KS Nymburk 14. 4. 2019)